

Марио Кроненберг

Прости ми, че те обичам

Не трябваше да идваш ти при мен...
Пред моя праг не биваше да спиращ
В душата ми – душата на поет,
не чезне нищо, нищо не умира

Веднъж запален огънят пламти,
и страшно е да бъдеш сред пожара
А съвестта неистово крещи,
превърнала утехата в кошмари

Поетите са странни, луди, зли!
Или добри... и най-добри от всички!
Но късно е да казвам „Пожали!“
И кажа ли го, то ще е на срички...

Щастлива бях и може би съм пак,
но бурята в душата ми не спира...
Прекрасно е, че спря до моя праг!
Без този грях поетите умират

КРАЙ

© Марио Кроненберг

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/11996>]